

2ο ΠΡΟΤΥΠΟ ΓΕΝΙΚΟ ΛΥΚΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ -
«ΛΕΥΚΟΣ ΠΥΡΓΟΣ»

e- book με τα Βραβεία του 7^{ου} Μαθητικού
Διαγωνισμού Δημιουργικής Γραφής

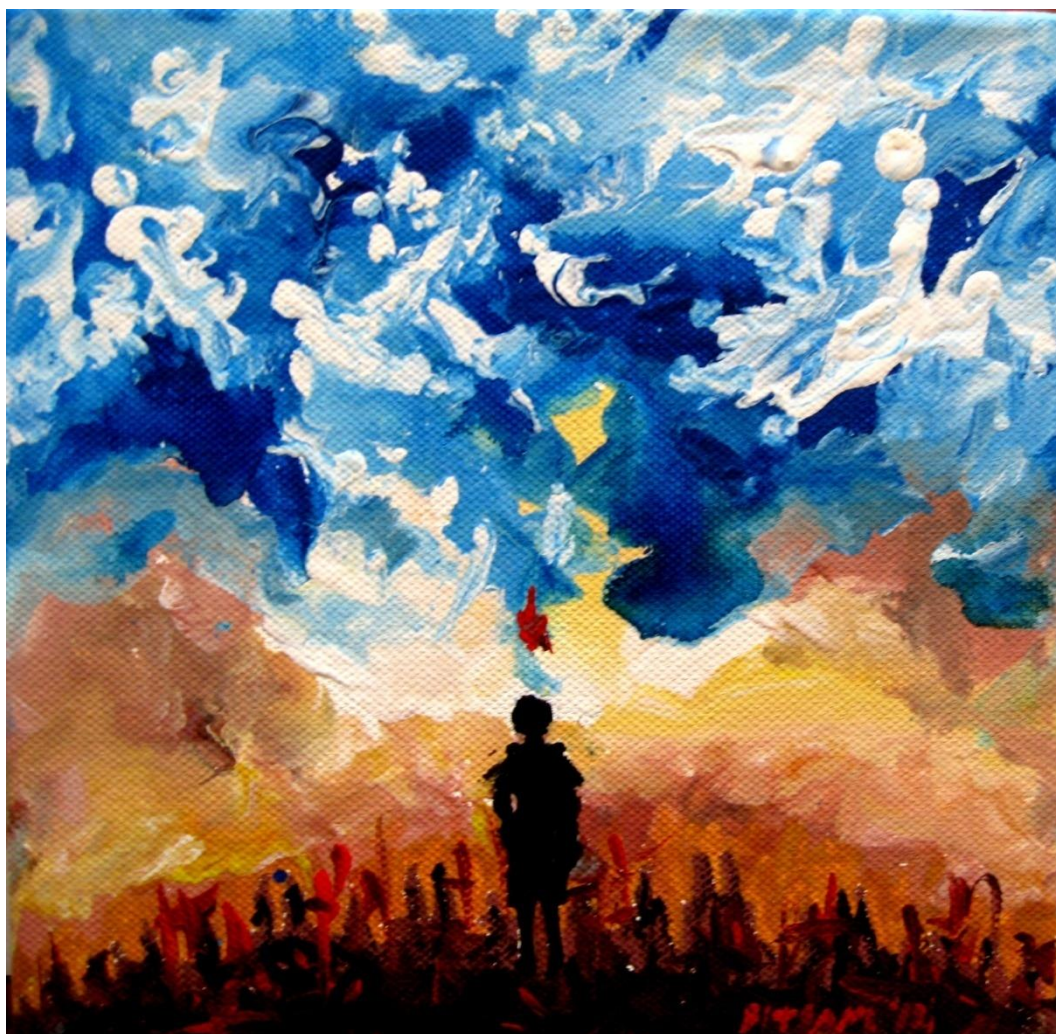
Ποίησης - Διηγήματος

με Θέμα: «Ταξιδιώτης χωρίς βαλίτσα»

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ 5 Μαρτίου 2022

ΗΜΕΡΟΜΗΝΙΑ ΜΑΡΑΘΩΝΙΟΥ ΑΝΑΓΝΩΣΗΣ

και ΤΕΛΕΤΗΣ ΒΡΑΒΕΥΣΗΣ 13 Μαΐου 2022

Τάσσα Μπιτσάνη Πέτρου, Παιδί μόνο στον κόσμο, Ακρυλικό

Υπεύθυνοι καθηγητές:

Αναστασία Μπιτσάνη (Φιλολόγος)

Τατιάνα Βαφειάδου (Φιλολόγος)

Εμμανουήλ Τζώρτζης (Φιλολόγος)

Ευαγγελία Φουτσιτζή (Φιλολόγος)

Ελένη Παπαδοπούλου (Φιλολόγος)

Σοφία Χατζηιωαννίδου (Φιλολόγος)

Σε συνεργασία με:

- την Αντιδημαρχία Παιδείας και Πολιτισμού Δήμου Θεσσαλονίκης
- το ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ (ΕΠ.Ε.Σ) του 2ου Πρότυπου Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης-«Λευκός Πύργος»
- τον Σύλλογο Γονέων και Κηδεμόνων του 2ου Πρότυπου Γενικού Λυκείου Θεσσαλονίκης-«Λευκός Πύργος»

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

Α' Βραβείο: Δεν δόθηκε **Α' Βραβείο Ποίησης**

Β' Βραβείο: Ζωή Αρετού (τμήμα Γ1 του σχολείου)

Βραβείο: Φανή Λαζάρου-Τρανού (τμήμα Γ1 του σχολείου)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Μαρία Γεωργιάδου (Τμήμα Α1 του σχολείου)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Φένια Κοϊδάκη (τμήμα Γ1 του σχολείου)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Γενοβέφα Πολύμου (τμήμα Α2 του σχολείου)

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Α' Βραβείο: Δέσποινα Ευθυμιάδου (τμήμα Β1 του σχολείου)

Β' Βραβείο: Νίκη Σαραφίδου (τμήμα Β2 του σχολείου)

Γ' Βραβείο: Δέσποινα Μιχαλοδημητράκη (τμήμα Β1 του σχολείου)

Α' ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρύσα Μουλά (τμήμα Α1 του σχολείου)

Β' ΕΠΑΙΝΟΣ: Αγγελική-Βασιλική Σεβαστού (τμήμα Α2 του σχολείου)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Ευδοκία-Αναστασία Βαβδινούδη (τμήμα Β1 του σχολείου)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Χρήστος Τσαλκितζής (τμήμα Α2 του σχολείου)

Γ' ΕΠΑΙΝΟΣ: Βάλια Περιστεριανίδου (τμήμα Α2 του σχολείου)

ΒΡΑΒΕΙΑ ΠΟΙΗΣΗΣ

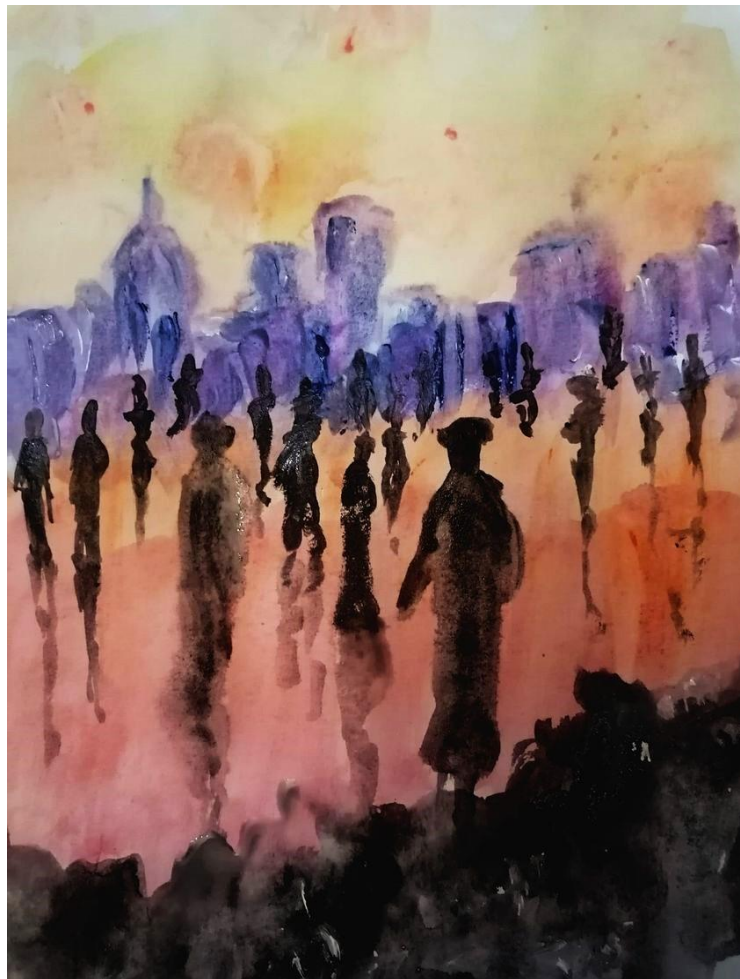
Μάρη Βεργουλίδου, Σμύρνη, Μικτή Τεχνική

2ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Ζωή Αρετού (τμήμα Γ1)

Ταξίδι μακρινό, βαδίζοντας προς το άπειρο
Πάντοτε το περίμενα
Πάντοτε το επιθυμούσα
Τα πόδια είναι ξεκούραστα, παραμένουν γερά στο έδαφος
Μα η ψυχή αναζητά την απόλυτη ηδονή
Παλεύει να δραπετεύσει από το σώμα -να ξεφύγει
Σπάει τα δεσμά που την κρατούν αιχμάλωτη στην ίδια την
απελπισία
Απόμακρος και απαίσιος ο μάταιος τούτος κόσμος
ΔΕ ΜΕ ΑΓΑΠΑΣ
Ποτέ σου δεν με αγάπησες
Για σένα ήμουν μονάχα ο καθρέφτης
Η αντανάκλαση που θυμίζει μονάχα τα πιο αποτρόπαιά σου λάθη
Πόνος αβάσταχτος σε ακολουθεί όταν μπορείς να βλέπεις την
αλήθεια
Μου λείπουνε οι μέρες που η αθώα παιδική μου ηλικία με
προστάτευε σαν την πιο ισχυρή ασπίδα
Γιατί χάρη σ' αυτή δεν έβλεπα πως η ακατέργαστη αγάπη σου,
σκληρή, γεμάτη αγκάθια
Ήταν μονάχα μια δικαιολογία για να ζήσεις μέσα από εμένα το πιο
ποθητό σου όνειρο
Συγνώμη που σ' το στέρησα
Που δεν απόλαυσες και εσύ τη ζωή -τα εφηβικά σου χρόνια- και
μένεις κολλημένη πίσω στο παρελθόν
Στο μυαλό σου και στα χείλη σου μονάχα μια λέξη «εάν»
Τα λάθη είναι δικά σου
Δεν αλλάζουν
Δεν ήθελα ποτέ να σε πληγώσω
ΣΥΓΝΩΜΗ
Σε παρακαλώ σταμάτα να με βασανίζεις, να με στοιχειώνεις...

Το κρίμα που κουβαλάω στον λαιμό μου είναι βαρύ
Και όλα αυτά γιατί ο φόβος σου σε αποτρέπει
Να παραδεχτείς την αλήθεια
ΦΤΑΝΕΙ ΠΙΑ... ΤΕΡΜΑ!
Έρθε κι εμένα η στιγμή μου να απογαλακτιστώ
Δεν είμαι πλέον το μωρό σου
Κάποιες γυναίκες δεν είναι φτιαγμένες να γίνουν μητέρες,
κάποιες άλλες κόρες
Γι' αυτό σε αφήνω, μητέρα, να ζήσεις ένα ατέρμονο και αιώνιο
ψέμα.

Μάρη Βεργουλίδου, *Nadie*, Ακουαρέλα

3ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΠΟΙΗΣΗΣ

Φανή Λαζάρου-Τρανού (τμήμα Γ1)

Και πατάω το πόδι μου στο πλοίο
ο χρόνος έχει παγώσει
μόνο ο νους μου τρέχει, τρέχει σε ό,τι άφησα πίσω.
Γύρω μου πρόσωπα λευκά
φαντάσματα
πλάσματα άδεια σαν τα χέρια μου
«μα που είναι η βαλίτσα μου;»

Η θάλασσα λυσομανά, σκάει, γδέρνει το κατάστρωμα
τα κύματα πελώρια θεριά
καταπίνουν τα πάντα στο πέρασμά τους .

Εύχομαι να κατάπιναν και εμένα
Έναν ταξιδιώτη χωρίς προορισμό
Έναν ταξιδιώτη χωρίς βαλίτσα

ΕΠΑΙΝΟΣ Α΄

Μαρία Γεωργιάδου (Τμήμα Α1)

Ταξιδιώτης έγινα

πορεύομαι μόνος στο ταξίδι της ζωής

Μάταιος ο ξεριζωμός

Μέσα σε μια βραδιά μ' αφοπλίζει

και σαν άνεμος με σπρώχνει απ' την ανατολή στη δύση

Μένω μοναχός στο ταξίδι της ζωής

Δίχως αποσκευές

Δίχως θέλω

κατεστραμμένα όνειρα και ελπίδες

Χαμένη ελπίδα

Χαμένα θέλω

Πορεύομαι μόνος στο ταξίδι της ζωής

Δίχως βαλίτσα

Μονάχα με μια αμυδρή μνήμη

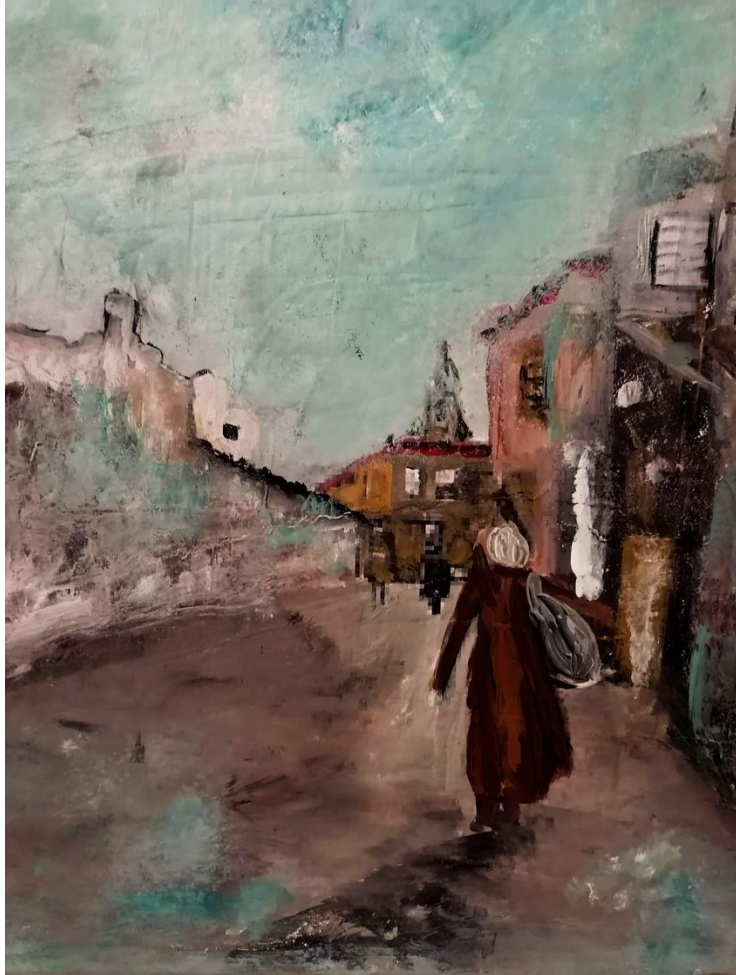
μια μνήμη που γεμίζει τις αποσκευές

Μονάχα μετρώ τα ξημερώματα

που θα ελπίζω ακόμα

σ' έναν κόσμο με θέλω, ιδανικά και αποσκευές

Αποσκευές γεμάτες με όνειρα, ζωή και μνήμη.

Μάρη Βεργουλίδου, Άνω Πόλη, Ακουαρέλα

ΕΠΑΙΝΟΣ Β΄

Φένια Κοϊδάκη (τμήμα Γ1)

Βλέπεις το χώμα
νοτισμένο από το βράδυ.
Κλείνεις τα μάτια
και με τη χούφτα ολομιάς
τρεμάμενη από τα νεύρα
σκύβεις και σφίγγεις τη γη.

Γονυπετής
πάνω από το έρημο λιβάδι
με το βλέμμα στραμμένο
προς την κόκκινη αυγή
αφήνεις δυο ψίθυρους
βουβούς
βασανισμένους
να πλανούνται στην απόλυτη σιωπή

Ο κόρφος σου βρεγμένος,
τα δάκρυά σου κόκκινα,
η ελπίδα σου διασκορπισμένη,
σαν τα παιδιά των βασανισμένων.

ΕΠΑΙΝΟΣ Β΄

Γενοβέφα Πολύμου (τμήμα Α2)

Φύγε! Μην κοιτάξεις πίσω...

Η νύχτα έγινε μέρα ξαφνικά.

Τρέχα. Πριν σε φτάσει το φως.

Το φεγγάρι χάνεται στον καπνό.

Πρόσεχε! Οι φλόγες σε κυνηγάνε!

Μην σκέφτεσαι τι θα αφήσεις πίσω,

πρέπει να γλυτώσεις.

Κύματα άγρια σε χτυπάνε

αλλά πρέπει να αντέξεις!

Τώρα τα άγρια κύματα αλλάζουν μορφή
σχηματίζουν πρόσωπα με βλέμμα που καίει.

Κρύψου! Μην τους αφήσεις να πλησιάσουν.

Μην τους αφήσεις να σε αγγίξουν, δεν σε θέλουν εκεί.

Σκοτάδι... Είναι πάλι ήσυχα.

Ο πραγματικός ήλιος ανατέλλει,

μαζί με ένα αβέβαιο μέλλον,

να σε περιμένει.

ΒΡΑΒΕΙΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Τάσα Μπιτσάνη Πέτρου, *Καράβια*, Ακρυλικό

1° ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Δέσποινα Ευθυμιάδου (τμήμα Β1)

Τα νυχτολούλουδα μου θυμίζουν πάντα τη Σμύρνη. Το άρωμα, τα απαλά θαρρείς μεταξένια, πέταλα που ανθίζουν και μυροβολούν τη νύχτα. Παντού γύρω μου τα μυρίζω, τα αισθάνομαι· τα αναζητώ. Είναι ανάγκη. Όλη μου η ύπαρξη, το σώμα, η ψυχή μου, τα αναζητά. Δεν θέλω όμως μήτε ένα τους άνθος να πάρω, να κόψω. Γνωρίζω πως έτσι θα τα πονέσω, όπως κι εγώ κάποτε πόνεσα· και φοβάμαι. Φοβάμαι μήπως και ξαναγιώσω κείνον τον πόνο, τον τόσο σιωπηλό και σπαραχτικό. Τον αθάνατο και αιώνιο πόνο. Το βάρος. Ναι, βαθιά μέσα μου το ξέρω πως ποτέ του δεν με εγκατέλειψε, μονάχα καμώνομαι πως τον ξέχασα, πως έφυγε. Γι' αυτό λοιπόν τα νυχτολούλουδα τ' αφήνω εκεί· άλλοτε να σαλεύουν με τον άνεμο κι άλλοτε να στέκουν ασάλευτα.

Νιώθω μόνη. Η μοναξιά είναι κρύα και αμείλικτη. Κάποιες φορές, όταν ξυπνάω τα βράδια απ' τον ύπνο, περιμένω στον διάδρομο να φανεί ο γλυκός πατέρας και η καλή μου μητέρα. «Ως πότε;» σκέφτομαι κάποτε και ξαναγυρνώ σ' αυτόν τον τυραννικό ύπνο. Άλλες φορές νιώθω δάκρυα, καυτά, να μουσκεύουν το σεντόνι. Και φουσκώνει στην καρδιά μου ένα μεγάλο, πρωτόγνωρο παράπονο, που ανεβαίνει στον λαιμό κι έρχεται αργά, βασανιστικά να με πνίξει. Το παράπονο αυτό, η θλίψη φοβάμαι μήπως γίνει φονιάς μου.

Λένε πως όσο μεγαλώνουμε η σκέψη μας γυρίζει ολοένα στα παλιά, στις αναμνήσεις, σ' αυτά που έχουν περάσει αλλά ποτέ δεν έφυγαν. Σήμερα το πρωί ξύπνησα και βρήκα νυχτολούλουδα ανθισμένα πλάι μου. «Τι συμβαίνει;» Σηκώθηκα νευρικά από το κρεβάτι, πέταξα κάτω τα σκεπάσματα, άνοιξα το παράθυρο και κοίταξα έξω. Αν αυτό ήταν όνειρο, τότε ζούσα το πιο όμορφο, το πιο ποθητό όνειρο της ζωής μου. Φαίνεται πως ναι, ήμουν στο παλιό μου σπίτι. «Είμαι στη Σμύρνη;» Γυρίζω τότε ξαφνιασμένη να κλείσω το παράθυρο, να τρέξω να βγω έξω· μα στο παράθυρο αντίκρισα τη μορφή μου. Όχι αυτήν την ταλαίπωρη και ρυτιδιασμένη, μα την άλλη, την αληθινή, τη γεμάτη ζωή και νεότητα. Τρόμαξα. Τσίμπησα με μανία το δέρμα μου, μια, δυο, τρεις φορές, πέντε, δέκα. Δεν ξυπνούσα. Βάλθηκα τότε να ψηλαφίζω το σώμα μου, το ξένο και οικείο. Τα μαλλιά μου, πάλι καστανά, σαν χείμαρρος έπεφταν στους ώμους μου. Το παλιό μου νυχτικό... «Πού είναι όλοι;» σκέφτηκα. Μια σκέψη γεννήθηκε μέσα μου. «Πού είναι η μητέρα κι ο πατέρας; Πού; Πρέπει να είναι εδώ!»

Έτρεξα σε όλο το σπίτι να τους βρω... Αχ, τι ευτυχία! Ήταν όλα τόσο ζεστά, τόσο ήρεμα· όπως όταν τα είχαμε αφήσει. Σα να μην τα είχαν συντρίψει οι φωτιές, σα να μην είχαμε φύγει. Τα κάδρα με το πορτρέτο του πατέρα, της μητέρας, του παππού, της γιαγιάς... Όλα ήταν εκεί. αισθάνθηκα ευτυχισμένη... Όπως κάποτε.

Βγήκα και στον κήπο. Έστεκε πάντα καταπράσινος και ανθισμένος. Ήταν χάραμα και παντού βρισκόταν η μυρωδιά από τα ανθισμένα νυχτολούλουδα. «Πού είναι οι γονείς μου; Γιατί δεν μπορώ να τους βρω;» Το μεγάλο μου ερώτημα έμενε αναπάντητο. Όμως, αχ, αν μπορούσα να περπατήσω στον δρόμο -ένα στενάκι όλο κι όλο που κάποτε περπατούσαμε μαζί- τον γεμάτο με τα άνθη αυτά της νύχτας που άρχισαν να μαζεύουν, να κρύβουν τα πέταλά τους με την ανατολή... Περπατούσα στο ονειρεμένο δρομάκι μετά από

χρόνια κι ήταν σα να μην είχε περάσει στιγμή. Αχ, αυτή η γλυκιά ευωδία! Είναι σα να με κρατάει αγκαλιά ο πατέρας και με φιλά η μητέρα την ίδια στιγμή... Ξάφνου μια σκέψη διαπέρασε τον νου μου: η οικογένειά μου ήταν τα νυχτολούλουδα. Κι εγώ που νόμιζα πως πέθαναν... Όχι, δεν πέθαναν, έγιναν όλα αυτά τα γλυκά άνθη του κόσμου και με συντροφεύουν παντού... Ήταν μονάχα ταξιδιώτες χωρίς βαλίτσα...

Βάλθηκα τότε να αγγίξω τα λουλούδια ενώ αυτά αποχαιρετούσαν την ημέρα κι έκλειναν σφοδρά τα μάτια τους. «Όχι! Μη φεύγετε! Δεν θέλω να σας χάσω ξανά! Μείνετε κοντά μου!» Μα δεν με άκουσαν. Κι εγώ στενοχωρήθηκα τόσο σα να μην έμελλε να τα δω ποτέ ξανά...

Τι τρομερό συναίσθημα αυτό! Να βλέπεις κάτι για τελευταία φορά. Ταξίδεψα κι εγώ χωρίς βαλίτσα, τότε που χάθηκε η πόλη μας και μαζί της όλοι οι αγαπημένοι μου... Ναι, ήμουν τότε χωρίς βαλίτσα. Όπως και τώρα που γύρισα. Είμαι δίχως βαλίτσα. Μόνη σε τόπο αγαπημένο. Μα άδειο... Κανείς δεν έχει μείνει...

Περπάτησα στο δρόμο με τα μεγάλα πλατάνια. Τα φύλλα τους πάλι θροΐζουν μελωδικά την πιο ανήκουστη μελωδία. Ξαφνικά, αισθάνθηκα μια αδυναμία σε όλο μου το σώμα. «Είμαι τώρα τόσο νέα... Γιατί να είμαι πάλι τόσο κουρασμένη;» Έμοιαζε σα να βρισκόταν μια γέριχη ψυχή σ' ένα νέο, όμορφο σώμα. Τι κούραση! Ο ήλιος ανέτελλε όμως τα μάτια μου έκλειναν.

Τώρα διασχίζω τον δρόμο που οδηγεί στο λιμάνι. Γονάτισα. Τα πόδια μου δεν με κρατούσαν άλλο. Τι ειρωνεία! Με κόπο σηκώθηκα έχοντας πάλι αυτή την περίεργη, αλλόκοτη αίσθηση πως σηκωνόμουν για τελευταία φορά...

Βρέθηκα στο λιμάνι. Αχ, μα που πήγαν τα νυχτολούλουδα; Τα καϊκία πάλλονταν στα κύματα της Θάλασσας. Τι ωραία!, εδώ περπατούσαμε κάποτε κάθε μέρα, τ' απογεύματα. Και βλέπαμε τα καράβια να έρχονται και να φεύγουν... Σα να 'ταν ζωές ανθρώπινες... Που έρχονται για να φύγουν ξανά.

Εδώ, σ' αυτό το σημείο, ήρθα και δεν ξαναγύρισα ποτέ μέχρι τώρα, μέχρι σήμερα... Δίχως βαλίτσα, μόνη, ταξίδεψα για πρώτη φορά...

Και τώρα νιώθω πως θα ταξιδέψω πάλι μόνη, δίχως βαλίτσα, για τελευταία φορά... Ο ήλιος χαράζει... Δύει... Τι απόλυτη που είμαι!

Τάσσα Μπιτσάνη Πέτρου, Ερημιά και Ελπίδα, Ακρυλικό

2° ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΗΜΑΤΟΣ

Νίκη Σαραφίδου (τμήμα Β2)

Ξύπνησα! Δεν είχε ξημερώσει ακόμα. Οι φωνές, οι πυροβολισμοί και τα κλάματα δεν με άφηναν να κοιμηθώ. Σηκώθηκα απότομα και άξαφνα κατέβηκα στο σαλόνι. Ήξερα... είχε έρθει η σειρά μας. Σειρά μας να μας ξεριζώσουν. Να μας πετάξουν άκαρδα έξω από το σπίτι μας. Να μας στείλουν στο άγνωστο χωρίς εισιτήριο επιστροφής.

Η μαμά μου έκλαιγε. Τσίριζε: «Όχι! Σας παρακαλώ! Αφήστε μας! Ποτέ δεν σας πειράξαμε!» Πήγα να την καθησυχάσω: «Ηρέμησε μάνα! Ό,τι είναι να γίνει, ας γίνει. Κι ας μας φωτίσει ο Θεός» Μέσα μου όμως τρωγόμουν. Δεν ήθελα να ηρεμήσει. Μα αν συνέχιζε, η λύση θα ήταν να την σκότωναν. Για αυτό προσπάθησα να την προστατέψω.

Εντωμεταξύ οι Τούρκοι στρατιώτες φωνάζανε. Είχαν εισβάλλει στο σπίτι μας και μας έδιωχναν άγρια. Ανήμποροι να αντιδράσουμε, πήραμε τα αδέρφια μου αγκαλιά (εγώ ήμουν ο μεγαλύτερος) και ακολουθήσαμε το πλήθος σιωπηλά. Κατάφερα να κρύψω στο παντελόνι μου μια εικόνα του Αγίου Μηνά και μερικές χρυσές λίρες. Ήμουν περήφανος. Χάρηκα, μα το χαμόγελό μου κόπηκε σε δευτερόλεπτα. Φτάσαμε στα χωράφια και μπροστά μου αντίκρισα την απόλυτη εξαθλίωση. Οι συμμαθητές μου, με τα βρακιά και τα φανελάκια, δούλευαν κάτω από τον καλοκαιρινό ήλιο. Αδύναμοι! Με το ζόρι κουβαλούσαν τα εργαλεία. Κάποιοι δεν άντεχαν. Σωριαζόταν στο χώμα νεκροί. Ο κόσμος παρακολουθούσε το θέαμα ανενόχλητος. Οι περισσότεροι είχαν αποκτήσει ανοσία στην φρίκη.

Οι σκέψεις μου συγκεντρώθηκαν στην οικογένειά μου όταν ένας Τούρκος στρατιώτης μας πλησίασε επιθετικά. Ήταν η ώρα του

«διαχωρισμού». Οι «δυνατοί» -οι άντρες και τα αγόρια δηλαδή- θα μείνουν να εργαστούν. Οι υπόλοιποι να φύγουν. Να πάνε πού; κανείς δεν ξέρει. Ο στρατιωτικός με άρπαξε από τον ώμο. Με έριξε κάτω με την πρόφαση ότι ήθελε να ελέγξει τις αντοχές μου. «Είναι καλός! Κράτα τον!» φώναξε σε έναν φίλο του λίγο πιο κάτω. Έτσι, χωρίς να με αφήσουν να αποχαιρετήσω την οικογένειά μου, με απομάκρυναν άγρια. Η μάνα μου έκλαιγε: «Πάρτε εμένα καλύτερα!» Φώναζε. Μα κανείς δεν της έδωσε σημασία. Τότε ήταν η τελευταία φορά που την είδα.

Αφού συγκέντρωσαν όλο τον γερό πληθυσμό μας ξέντυσαν: «Δικαιούστε ένα βρακί κι ένα φανελάκι» μας είπαν. «Όλα τα άλλα ανήκουν σε εμάς». Ξεντύθηκα πολύ προσεκτικά για να μην αποκαλυφθεί το μυστικό μου. Δυστυχώς όμως οι λίρες κουδούνισαν και τράβηξαν την προσοχή ενός νέου τούρκου. Μου τις πήρε; «Θα φάμε καλά το βράδυ» φώναξε και τις πέταξε στον ανώτερό του. Αμέσως μετά ξεκίνησε το ταξίδι. Ο δρόμος της ντροπής. Της απελπισίας, της αγωνίας, της εξαθλίωσης. Ένα ταξίδι μακριά από όλους και όλα. Ένα ταξίδι στο άγνωστο...

Στην ομάδα μου ήμασταν 200 άντρες. Εγώ ήμουν από τους νεότερους. Φυσικά, λίγα ήταν τα 14χρονα αγόρια. Τους ήξερα όλους από το χωριό. Μα δεν ήταν όπως τους ήξερα. Όλοι τους φαινόταν πια σκληροί και απόμακροι. Καμία οικειότητα. Καμία υποστήριξη. Νόμιζα ότι οι δυσκολίες θα μας ενώσουν αλλά τελικά μας απομάκρυναν. Κανείς δεν ήταν φίλος κανενός. Η ανάγκη για επιβίωση ήταν το μόνο που τους απασχολούσε, αφήνοντας έτσι το κτηνώδες ένστικτο να κυριαρχήσει επί της ανθρωπιάς. Προσευχόμουν κάθε μέρα να μην τους μοιάσω. Ακόμα και στα έσχατα, ήθελα να μείνω άνθρωπος.

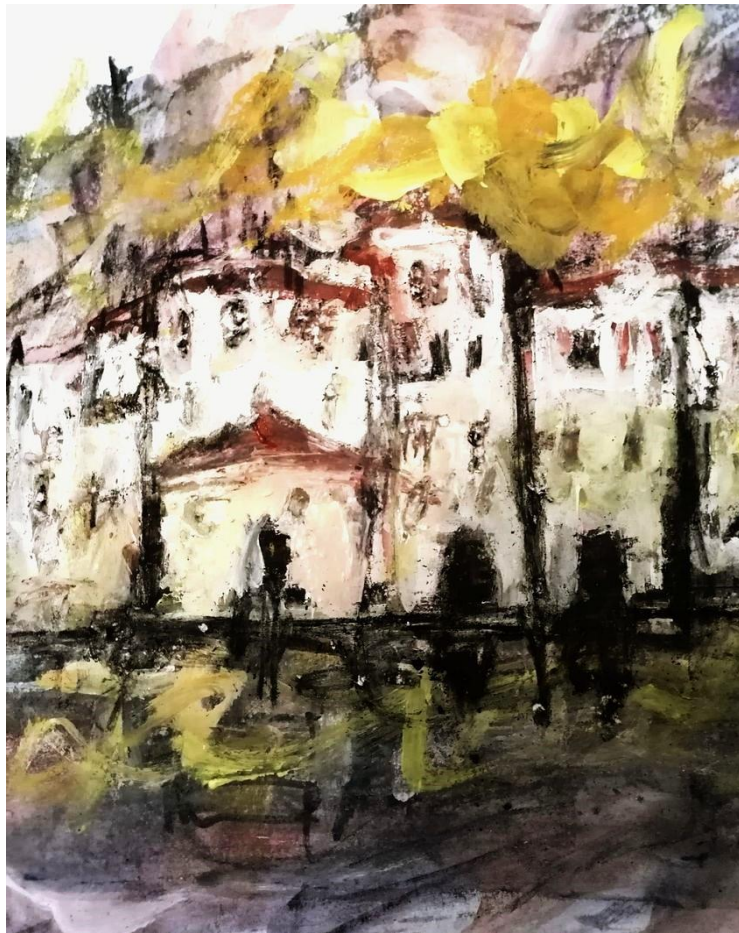
Οι μέρες περνούσαν δύσκολα. Στην αρχή μετρούσαμε και υπολογίζαμε «τι μέρα είναι» αλλά μετά από λίγο καιρό χαθήκαμε με τα μεγάλα νούμερα. Όσο κυλούσαν οι βδομάδες, οι άντρες αδυνατούσαν να συνεχίσουν τη δουλειά. Ήταν φοβερά επίπονη εργασία. Ήμασταν υποχρεωμένοι να μεταφέρουμε τούβλα και τσιμέντα σε αποστάσεις χιλιομέτρων. Για είκοσι ώρες κάθε μέρα πηγαινοερχόμασταν και κουβαλούσαμε. Αν κάποιος τολμούσε να μιλήσει, ξύλο. Αν κάποιος τολμούσε να σταματήσει να ξαποστάσει, ξύλο. Αν κάποιος τολμούσε το οτιδήποτε, ξύλο. Όλο και περισσότεροι πέφτουν νεκροί στη μέση του δρόμου. Τότε φορτωνόμασταν εμείς τις δουλειές τους - χωρίς φυσικά να παίρνουμε και το φαγητό τους - μέχρι να εξαντληθούμε πλήρως.

Τα βράδια μέναμε σε έναν στάβλο. Και οι 200 στον ίδιο χώρο. Συνήθως δεν χωρούσαμε να ξαπλώσουμε και κοιμόμασταν όρθιοι. Αν κοιμόμασταν δηλαδή ... Είχαμε ξεχάσει πια να είμαστε άνθρωποι. Η ζωή είχε χάσει κάθε αξία. Πολλοί σκεφτόταν την αυτοκτονία ως διέξοδο. Άλλοι προσπαθούσαν απεγνωσμένα να το σκάσουν. Και κάποιοι λίγοι ακόμα ελπίζουν. Ελπίζουν ότι το μαρτύριο θα τελειώσει. Ότι κάποια μέρα θα γυρίσουν στην πατρίδα και θα μπορέσουν να χαμογελάσουν ξανά. Μαζί τους κι εγώ. Ίσως να σκεφτόμουν συχνά να τα παρατήσω αλλά βαθιά μέσα μου ήλπιζα ότι θα σωθώ. Αυτό μου έδινε δύναμη να ξυπνάω κάθε πρωί.

Μα οι δυνάμεις μου τελείωσαν. Είχε περάσει πολύς καιρός και δεν είχα άλλες αντοχές. Ήταν μια ηλιόλουστη μέρα. Το βράδυ δεν είχα καταφέρει να κοιμηθώ αλλά δεν ένιωθα κουρασμένος. Μηχανικά ξεκίνησα να δουλεύω. Οι ώρες περνούσαν αργά και σιγά σιγά τα πόδια μου σταματούσαν να με κρατάνε. Ένιωθα όλο και πιο βαρύς. Όμως, δεν είχα επιλογή και συνέχισα το κουβάλημα. Ο οργανισμός μου δεν ήταν μαζί μου. Μετά από πολλές ώρες εσωτερικής διαμάχης, έπεσα κάτω ανήμπορος να συνεχίσω. Οι επιτηρητές μου

ήταν ενθουσιασμένοι. Ήρθαν προς το μέρος μου και ξεκίνησαν να με βράνε αλύπητα. Δεν άντεξα. Ψιθύρισα: «Θεέ μου, σώσε με» και έκλεισα τα μάτια μου.

Το παιδί έμεινε στο χώμα. Κανείς δεν του έδινε σημασία. Βράδιασε. Ξαφνικά, μέσα από το σκοτάδι βγήκε φως. Μια λάμψη φώτισε τον ουρανό. Μερικά δευτερόλεπτα μετά, ξανασκοτείνιασε και όλα ήταν όπως πριν. Μόνο που το σώμα του νεαρού είχε εξαφανιστεί. Τα ρούχα του έμειναν στο χώμα μα η εικονίτσα που κουβαλούσε μαζί του, είχε ακολουθήσει το σώμα του σε έναν καλύτερο κόσμο.

Μάρη Βεργουλίδου, *Λευκά σπίτια*, Ακουαρέλα

3^ο ΒΡΑΒΕΙΟ ΔΙΗΓΜΑΤΟΣ

Δέσποινα Μιχαλοδημητράκη (τμήμα Β1)

«Όχι! Μη! λυπηθείτε μας! μαμά βοήθεια!» ούρλιαζε στον ύπνο της η Πίτσα.

Η Πίτσα μια μεσήλικη γυναίκα γύρω στα 60 ήταν μια προσφυγοπούλα από τη Μικρά Ασία που τώρα ζει σε μια ήσυχη γειτονιά της Αθήνας.

«είσαι καλά Πίτσα μου;» ρώτησε ένα μικρό κοριτσάκι. Ήταν η μικρή αδερφή της Πίτσας, η Μαρίκα, όχι πάνω από 5 χρονών.

-«καλά είμαι καλή μου» της είπε η Πίτσα και χαμογέλασε.

-«γιατί φώναζες αδερφή;» ρώτησε με αγωνία η Μαρίκα. «Είδες πάλι εκείνο το κακό όνειρο;»

-«Δεν είναι όνειρο Μαρίκα. Είναι οι αναμνήσεις μου, οι αναμνήσεις μας», είπε η Πίτσα

-«Μα για ποιες αναμνήσεις μιλάς; Εγώ δεν θυμάμαι τίποτα!»

-«Μα πώς είναι δυνατόν να μη θυμάσαι Μαρίκα; Ήσουν και εσύ εκεί! Όλοι ήμασταν... Δεν μπορεί να μην θυμάσαι... Εκείνη την ώρα...» ξεροκατάπιε η Πίτσα, «έπαιζες με την κούκλα σου... Και τότε μια σπίθα έπεσε πάνω της και πήρε φωτιά! Την έκαψε ολόκληρη. Μακάρι να ήταν το μόνο που θα καιγόταν. Μακάρι...», δάκρυσε λέγοντας αυτά τα λόγια η Πίτσα.

-«Μπορεί να επιλέγω να μην τα θυμάμαι Πίτσα», είπε η Μαρίκα με ύφος ψυχρό ...σαν φάντασμα.

Η Πίτσα πάγωσε. Ποτέ δεν είχε ακούσει την αδερφή της να μιλάει έτσι.

-«Δεν μπορεί να μη θυμάσαι τη μαμά και τον μπαμπά! Τα όσα θυσιάσαν για μας εκείνη την καταραμένη μέρα! Το άψυχο σώμα της μαμάς να πέφτει στο ματωμένο χώμα την ώρα που ο μπαμπάς καιγόταν ζωντανός μέσα στο ίδιο μας το σπίτι!», φώναξε θυμωμένη μας συγχρόνως πληγωμένη η Πίτσα.

-«Πρέπει να το αφήσεις πίσω σου Πίτσα μου... πρέπει να τα αφήσεις όλα να χαθούν... Πάνε 50 χρόνια από τότε...», είπε η Μαρίκα.

Ησυχία απλώθηκε στο δωμάτιο. Καμία δε μιλούσε. Ξαφνικά η Μαρίκα σηκώθηκε και έφυγε. Η Πίτσα τότε έβαλε τα κλάματα, θυμήθηκε τη ζωή της στην Μικρά Ασία, την καταστροφή, τα κουφάρια των γονιών της που ποτέ δεν θάφτηκαν... την αδερφή της και την ίδια να επιβιβάζονται στο σαπιοκάραβο προς την Ελλάδα... χωρίς τίποτα, ταξιδιώτισσες χωρίς βαλίτσα. Και τότε... η τρικυμία... το ναυάγιο... τα πτώματα που επέπλεαν στη θάλασσα, σαν κομμάτια ξύλα, μέσα στο αίμα.

Η Πίτσα τότε έτρεξε. Έτρεξε να βρει την αδερφή της. Να της ζητήσει συγγνώμη. Η Μαρίκα έπαιζε με την κούκλα της. Μια καμένη κούκλα. Ναι, την ίδια κούκλα με την οποία έπαιζε και τότε, την ώρα της καταστροφής...

-«Μα πού τη βρήκες αυτή την κούκλα Μαρίκα;», αναφώνησε η Πίτσα.

-«αυτή είναι η κούκλα που κάηκε στην πυρκαγιά! Δεν είχαμε πάρει τίποτα μαζί μας! απολύτως τίποτα! Αυτή η κούκλα κάηκε! αυτή η κούκλα χάθηκε!».

-«Κι εγώ χάθηκα Πίτσα μου, και εγώ χάθηκα. Πνίγηκα στην τρικυμία. Το ξέρω ότι θυμάσαι.»

-«Μπορεί και εγώ να επιλέγω να μην το θυμάμαι ...», είπε η Πίτσα με βουρκωμένα μάτια.

-«Πρέπει να προχωρήσεις αδερφή μου... πρέπει να με αφήσεις να φύγω. Πρέπει να μας αφήσεις να φύγουμε όλοι μας... Πάρε τη βαλίτσα που δεν πήραμε τότε και γέμισέ την με όμορφες αναμνήσεις! Θα τα ξαναπούμε σύντομα! Θα σε περιμένουμε και εγώ και η μαμά και ο μπαμπάς! Και τότε θα είμαστε όλοι μαζί. Θα ζήσουμε ό,τι δεν προλάβαμε να ζήσουμε σε αυτή τη ζωή! Θα είμαστε ξανά μαζί... για πάντα... είπε η Μαρίκα και αναχώρησε για την αιωνιότητα...

Μάρη Βεργουλιδου, Προσφυγιά, Ακουαρέλα

ΕΠΑΙΝΟΣ Α΄

Χρύσα Μουλά (τμήμα Α1)

Μεγαλώνοντας πάντα πίστευα πως η σχέση μας θα ήταν σαν αυτές από τα παραμύθια, τα βιβλία, τις ταινίες. Βασιζόμουν σε μια αγκαλιά που πάντα θα με προστατεύει. Βασιζόμουν στη δική σου αγκαλιά. Μέχρι που εσύ η ίδια μου απέδειξες πως η κάθε αγκαλιά είναι δανεική.

Λένε πως, όταν κάποιος που αγαπάς πολύ σε πληγώνει, η καρδιά σου σπάει σε πολλά μικρά κομμάτια. Κι ό,τι σπάει δεν ξαναφτιάχνει. Ο μπαμπάς μου λέει πως τα λόγια είναι σαν τα καρφιά. Μπορείς να βάλεις ένα καρφί στον τοίχο και μετά να το μετανιώσεις και να το τραβήξεις πάλι. Αλλά η τρύπα στον τοίχο θα είναι ακόμα εκεί. Έτσι είναι και οι κουβέντες. Μπορείς να πετάξεις μία και μετά να ζητήσεις συγνώμη. Μα η κουβέντα έχει ήδη ειπωθεί και είσαι πλέον ανίκανη να την πάρεις πίσω. Και στον δικό μου τοίχο έχεις καρφώσει πολλά καρφιά. Μετά τα τράβηξες πάλι πίσω, μα μάταια. Οι πληγές είναι ακόμα εκεί ανοιχτές κι εσύ παλεύεις τώρα να τις κλείσεις, για να απαλλαγείς από τις τύψεις.

Πόνος. Έμαθα τι είναι πόνος, επειδή μου μιλάς, επειδή με κοιτάς. Έμαθα τι είναι πόνος επειδή υπάρχουν. Σε κάθε καβγά, κάθε διαφωνία, οι λέξεις σου είναι πιο σκληρές από την προηγούμενη φορά. Τόσο σκληρές που κάνεις να αισθάνομαι απαίσια που ζω και αναπνέω. Είσαι ο μόνος άνθρωπος που αδυνατώ να κρατήσω τα συναισθήματά μου πριν ξεσπάσω. Μου βγάζεις τον χειρότερό μου εαυτό. Μα και τον πιο εύθραυστο, τον πιο ευάλωτο. Και δε θέλω να με βλέπεις εύθραυστη και ευάλωτη. Γιατί το εκμεταλλεύεσαι.

Η τελευταία φωνή πριν το τέλος του καβγά και μετά νεκρική σιγή, σαν αυτή μετά το τέλος ενός πολέμου. Γιατί πονάω σαν να πολεμάω μαζί σου. Τα δάκρυα τρέχουν, η σκέψη μου θολώνει. Γρατζουνάω τα πόδια μου και τα χέρια μου μήπως ο σωματικός πόνος ξεπεράσει τον ψυχικό. Κι όμως ποτέ δεν τα καταφέρνω. Χρειάζομαι έναν πόνο πιο δυνατό, έναν πόνο που θα μου

προκαλέσει τόσο κακό, ώστε να σταματήσω να νιώθω έτσι. Με φαντάζομαι να αυτοκαταστρέφομαι, αλλά ποτέ δεν το κάνω. Λέω μέσα μου πως έχω λίγη ακόμα δύναμη. Όμως η ίδια μου η φαντασία με σπρώχνει ένα βήμα πιο κοντά στο να το κάνω κάθε φορά. Η ίδια μου η φαντασία με ταξιδεύει μακριά, μα με την κακή έννοια. Με ταξιδεύει εκεί που τα όνειρά μου και οι στόχοι μου θα μείνουν ανεκπλήρωτοι. Αλλά αυτή η λύση μοιάζει και η πιο εύκολη. Θα τελειώσουν όλα και δε θα χρειάζεται να σε αντιμετωπίζω πια.

Η θλίψη που μου προκαλείς με κυνηγάει κάθε φορά που σε κοιτάω. Το μόνο που μου έρχεται στο μυαλό είναι η εικόνα να είμαι καθισμένη στο πάτωμα στη μέση του δωματίου και το δωμάτιο να μικραίνει και να μικραίνει. Μέσα στο κεφάλι μου αντηχούν όλες σου οι κουβέντες ξανά και ξανά. Προσπαθώ να ξεφύγω, αλλά πώς; Με φαντάζομαι να τρέχω μακριά σου. Με φαντάζομαι να τρέχω τόσο γρήγορα, που η θλίψη δε με προλαβαίνει. Οι φωνές στο κεφάλι μου όμως είναι πιο δυνατές απ' όσο πίστευα. Τρέμουλο, ταχυπαλμία, αδυναμία αναπνοής. Κρίση πανικού. Τόση επιρροή έχει πάνω μου. Κι εσύ αδιάφορη, αμίλητη, απαθής. Σαν να μην είχε συμβεί τίποτα. Σαν να μην είχες μόλις δημιουργήσει στο ίδιο σου το παιδί την σκέψη να κάνει κακό στον εαυτό του.

Όταν περάσουν λίγες μέρες και βαρεθείς την κατάσταση, με πλησιάζεις, ζητάς συγνώμη. Τώρα εγώ είμαι η απαθής, μα όχι γιατί δε νοιάζομαι, αλλά γιατί αδυνατώ να βάλω τον εαυτό μου στην ίδια διαδικασία. Μ' αγαπάς αλλά με έναν άλλο τρόπο, πολύ διαφορετικό. Άκαρδο δε θα τον χαρακτήριζα για την ακρίβεια, όσο περίεργο κι αν ακούγεται. Όταν αγαπάς κάποιον, δεν τον κάνεις ούτε στιγμή να αμφιβάλλει γι' αυτό. Κι εγώ έχω αμφιβάλλει για την αγάπη σου εκατοντάδες φορές. Σ' αγαπώ κι εγώ κατά βάθος, ακόμη κι αν μισώ τον εαυτό μου γι' αυτό. Η αγάπη μπορεί να γίνει κι αδυναμία. Σ' αγαπώ, αλλά όχι αρκετά, ώστε να μείνω μαζί σου για πάντα. Αν είχα την ευκαιρία, θα ταξίδευα όσο πιο μακριά από εσένα γίνεται. Θα ταξίδευα χωρίς καμιά βαλίτσα που ίσως μου θύμιζε εσένα. Θα ταξίδευα με την ελπίδα ότι όσο πιο μακριά πήγαινα τόσο πιο εύκολα θα μου περνούσε η αγάπη μου για σένα. Θα ταξίδευα σε μέρη που μισούσες. Θα ταξίδευα και θα σε θυμόμουν όποτε ήθελα

εγώ κι όχι όποτε μου το επέβαλλες εσύ. Γιατί τώρα που εσύ είσαι αυτή που θες να με πάρεις απ' το χέρι και να ταξιδέψουμε μαζί, το μόνο που σου έμεινε από εμένα είναι μια άδεια βαλίτσα που ποτέ δεν πήρα...

Τάσσα Μπιτσάνη Πέτρου, Ταξίδι, Ακρυλικό

ΕΠΤΑΙΝΟΣ Β΄

Αγγελική-Βασιλική Σεβαστού (τμήμα Α2)

Από μικρή μου άρεσε να ταξιδεύω· ή καλύτερα μου άρεσε η ιδέα του να ταξιδεύω. Ήθελα τόσο πολύ να γνωρίσω τον κόσμο. Όλον τον κόσμο, χωρίς εξαιρέσεις. Ακόμα και τόπους που δε φημίζονταν για την ομορφιά τους ήξερα πως κάτι θα έβρισκα να θαυμάσω. Έστω και κάτι μικρό, ασήμαντο για κάποιους. Ακόμα αναρωτιέμαι πώς τόσα όνειρα -μικρά και μεγάλα- χωρούσαν σε ένα μικρό παιδικό μυαλουδάκι. Ήταν τόσα πολλά που κάποιες φορές με κούραζαν και με μια σκέψη τα έδιωχνα. Για λίγο... Πάντα έβρισκαν τον τρόπο τους να επιστρέψουν. Μερικά εξαιρετικά ανυπόμονα γυρνούσαν αμέσως, τόσο γρήγορα που ξεχνούσα πως τα είχα διώξει. Άλλα ήταν ήρεμα, υπομονετικά και περίμεναν την κατάλληλη ώρα να με απασχολήσουν. Το σίγουρο είναι πως ποτέ δε σταματούσα να ονειρεύομαι.

Όσο μεγάλωνα, μεγάλωναν μαζί μου και εκείνα. Φούσκωναν. Όσα πολλά κι αν ήταν, τα αγαπούσα το ίδιο. Και ποτέ δε σταμάτησα να τα αγαπώ. Όσοι με γνώριζαν σχολίαζαν την αισιοδοξία και τον ενθουσιασμό μου. Άλλοι χαίρονταν με αυτά, άλλοι προβληματίζονταν. Θα κατάφερνα να τα πραγματοποιήσω; Άρχισα να κάνω ένα πλάνο. Πού θα πάω πρώτα; Και μετά; Πώς θα τα προλάβω όλα; Θα τα κατάφερνα. Το ένιωθα. Η μητέρα μου πάντα έλεγε: «Όταν θέλεις κάτι πολύ, το καταφέρνεις». Κι εγώ το ήθελα. Πολύ.

Ως παιδί, γνωρίζοντας πως δεν μπορούσα ακόμα να ταξιδέψω, πήγαινα κάθε βράδυ -εκτός Κυριακών- σε ένα χωράφι κοντά ένα χιλιόμετρο απόσταση από το σπίτι μου. Εκεί γνώρισα ένα παιδί κάπου στην ηλικία μου, δε θυμάμαι πλέον ακριβώς. Ήταν ψηλόλιγνος, με χρυσά μαλλιά και γαλανά μάτια. Αχ, αυτά τα μάτια... Μέσα τους χωρούσαν όλες οι θάλασσες και οι ωκεανοί που τόσο επιθυμούσα να διασχίσω... Μοιραστήκαμε τα όνειρά μας. Και

ξάφνου διπλασιάστηκαν. Πλέον σε αυτό το μικρό μου μυαλό κατοικούσαν και τα δικά του όνειρα.

Τα βράδια σε εκείνο το κομμάτι γης περνούσαν τόσο όμορφα, σαν αθώο παιδικό παραμύθι. Το χωράφι αυτό, όσο μικρό κι αν ήταν, φαινόταν απέραντο, γιατί φιλοξενούσε όνειρα, γέλια, χαρές και παιδικούς έρωτες. Είχε γίνει δικό μας. Ούτε που μας ένοιαζε τι έλεγε το κράτος.

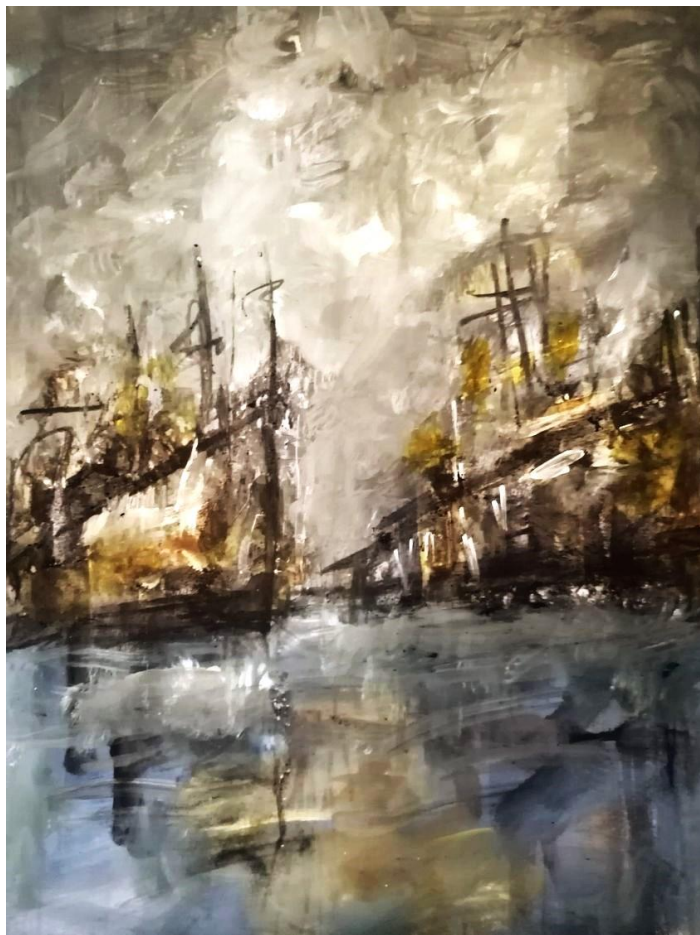
Μα πώς θα μπορούσε να χωρέσει το πραγματικό μέλλον σε ένα χαρούμενο και αισιόδοξο παιδικό μυαλό; Μέσα σε μία μονάχα μέρα ανατράπηκαν τα δεδομένα. Ο κόσμος αναποδογύρισε. Ένα τεράστιο πλήθος ανθρώπων μαζεύτηκε στους δρόμους, ο καθένας ψάχνοντας να βρει διαφυγή από τον κίνδυνο. Δε λειτουργούσε τίποτα, ούτε συναίσθημα ούτε λογική. Μόνο αυτό το ανθρώπινο ένστικτο της επιβίωσης που είναι πάντοτε παρόν. Εκείνο μονάχα κυβερνούσε.

Εγώ ήμουν χαμένη. Δεν καταλάβαινα τίποτα. Μόνο ακολουθούσα τρομοκρατημένη τους γονείς μου. Μέχρι που τους έχασα. Δεν κατάλαβα πότε ούτε πώς. Έγινε όμως. Ήθελα τόσο πολύ να φωνάξω, να ουρλιάξω τα ονόματά τους, ήξερα όμως πως δε θα με άκουγαν. Κανείς. Μπορεί και να το έκανα, δε θυμάμαι. Υπήρχαν χιλιάδες άτομα στο λιμάνι μαζί μου, κι όμως ήξερα πως ήμουν μόνη.

Δε θυμάμαι τη συνέχεια. Ξύπνησα πάλι μόνη σε ένα άγνωστο για μένα μέρος. Δεν είχα τίποτα. Ποτέ δε θα καταλάβω πώς μέσα σε λίγες ώρες έχασα τα πάντα. Έχασα το σπίτι μου, τη γειτονιά μου, τους γονείς μου, τους φίλους μου. Για εκείνο το αγόρι δε γνωρίζω τίποτα. Έχασα τα ίχνη του. Ξεψύχησαν πολύ γρήγορα, χωρίς την άδειά μου. Χάθηκαν κι αυτά. Έφυγαν, αλλά για πρώτη φορά δεν επέστρεψαν ποτέ. Πώς; Πώς μπόρεσαν να με εγκαταλείψουν χωρίς καμία προειδοποίηση; Πώς γίνεται να τα πλάθω για χρόνια βάζοντας όλη μου την ψυχή και τον κόπο, μόνο για να με αφήσουν σε μια στιγμή; Μου λείπουν... αλλά χάθηκαν για πάντα, και μαζί με αυτά κι εγώ.

Έγινα ταξιδιώτης, αλλά όχι όπως πάντα ποθούσα. Έγινα ταξιδιώτης χωρίς βαλίτσα, άδεια από όνειρα κι ελπίδα. Ήμουν και

είμαι μόνη μου, καταδικασμένη σε μία ζωή χωρίς ό,τι είχα χτίσει
ως παιδί.

Μάρη Βεργουλίδου, Σαλπάροντας, Ακουαρέλα

ΕΠΑΙΝΟΣ Γ΄

Ευδοκία-Αναστασία Βαβδινούδη (τμήμα Β1)

Είναι πλέον καλοκαίρι. Η θερμοκρασία είναι επικίνδυνα υψηλή, τα παγωτά λιώνουν στη στιγμή, η παραλία έχει γεμίσει με κόσμο. Εγώ όμως δεν μπορώ να τη χαρώ, για την ακρίβεια δεν μπορώ ούτε να την πλησιάσω. Φοβάμαι. «Γιατί;» κάποιος θα έλεγε, και εγώ θα του απαντούσα ότι μέσα από τη θάλασσα βλέπω τον πόνο, το κρύο, τους ανθρώπους που χάθηκαν άδικα. Είμαι πρόσφυγας, είμαι ένα δεκατριάχρονο κορίτσι που αντί να γελά, να τραγουδά, να διαβάζει, να ερωτεύεται, να κάνει τρέλες, βρίσκεται κλεισμένη σε έναν καταυλισμό με μοναδικό σύντροφο τον εαυτό της. Όμως ποια ήταν η ζωή μου πριν από τον πόλεμο;

Η πραγματικότητα για ένα κορίτσι από τη Συρία πάντα ήταν πικρή και σκληρή, είχε όμως μια μαγεία, αφού πίστευα ότι μπορούσα να αλλάξω την ισχύουσα κατάσταση. Ήθελα οι γυναίκες να είναι χειραφετημένες, να έχουν άποψη, να μη δίνουν λόγο στο ανδρικό μέλος της οικογένειας, να παντρεύονται από επιλογή, να είναι ΙΣΟΤΙΜΕΣ. Αυτό μπορούσε να επιτευχθεί μόνο με τη φοίτηση στο σχολείο, κάπου που πλέον δεν έχω την ευκαιρία να πάω...

Οι γονείς μου ήταν οι πιο κοντινοί μου άνθρωποι, οι ήρωές μου, αυτοί που μου έμαθαν να μην παραδίνομαι εύκολα, το ζευγάρι πρότυπο και η εξαίρεση του κανόνα στη Συρία. Μου λείπουν, δεν ξέρω πού βρίσκονται, εάν έχουν χαθεί ή αν συνεχίζουν να με ψάχνουν. Το μόνο που μου έμεινε από αυτούς είναι οι μνήμες που δημιουργήσαμε, οι χαρές, οι στενοχώριες και ο ενθουσιασμός. Ξέρω ότι μιλάμε μέσα από τα αστέρια και νιώθω την αύρα τους όπου κι αν είναι.

Μου λείπουν οι φίλοι μου, με τους οποίους σκαρώναμε σκανταλιές, προσπαθούσαμε πάντα να κλέψουμε λίγα από τα γλυκά

της γιαγιάς μου, γελούσαμε συνεχώς. Μακάρι να τους ξαναέβλεπα και να επαναφέραμε όλες αυτές τις στιγμές, χωρίς να θυμόμαστε τον πόνο και τις κακουχίες που μεσολάβησαν.

Ξαναεπιστρέφω όμως στο σήμερα που δεν είναι τόσο γλυκό και χαρούμενο, αλλά κρύβει τον τρόμο, την οργή και τον φόβο. Τρόμο για όλα όσα έζησα, την κούραση, την πείνα, τον παραλίγο θάνατό μου από πνιγμό. Οργή για τους ανθρώπους που προκάλεσαν τον πόνο, την καταστροφή, την απελπισία. Αυτούς που χωρίς κανένα δικαίωμα στέρησαν τη ζωή χιλιάδων ανθρώπων, μόνο και μόνο για να ικανοποιήσουν τον εγωισμό τους και τη δίψα τους για εξουσία. Φόβο μήπως όλα αυτά επαναληφθούν έχοντας χειρότερες συνέπειες.

Γι' αυτό λοιπόν φοβάμαι τη θάλασσα. Γιατί όσο όμορφη, λαμπερή, δροσιστική κι αν φαίνεται στους άλλους, εμένα μου θυμίζει αυτές τις μελανές στιγμές που ένιωθα ότι έχανα τον κόσμο, την ελευθερία μου, την ευκαιρία μου για να ζήσω. Ποιος όμως σκέφτηκε ποτέ ένα παιδί, για να το λάβει υπόψη του τώρα και τι επιπτώσεις πίστευε ότι θα έχει στην υγεία του; Άραγε θα μπορέσω να ξεπεράσω ποτέ τη φοβία μου για τη θάλασσα, θα έχω την ευκαιρία να κολυμπήσω στα γαλαζοπράσινα νερά της, να καταλάβω ποια πραγματικά είναι και τι έχει η ίδια να μου πει; Μακάρι, γιατί η ζωή είναι πολύ μικρή, όπως λένε οι μεγάλοι, για να μην την εκμεταλλευτείς στο έπακρο, να κάνεις αυτά που ονειρεύεσαι, να πέφτεις και να ξανασηκώνεσαι. Τι να πω όμως και εγώ, «ένας ταξιδιώτης χωρίς βαλίτσα»;

ΕΠΑΙΝΟΣ Γ΄

Χρήστος Τσαλκίτζης (τμήμα Α2)

Ο πόλεμος δεν αλλάζει ποτέ. Δημιουργεί μόνο πόνο και σπρώχνει τους ανθρώπους μακριά από την πατρίδα τους, τους οδηγεί στο άγνωστο. Οι ιστορίες δύο κοριτσιών έχουν τόσα κοινά αλλά διαδραματίζονται με έναν αιώνα διαφορά.

Η Μαρία είναι 14 χρονών, ζει μαζί με την οικογένειά της στη Σμύρνη, έχει δύο μεγάλους αδελφούς και πηγαίνει στη Δευτέρα γυμνασίου. Όταν μεγαλώσει, θέλει να σπουδάσει σαν τους αδελφούς της και να γίνει δασκάλα.

Η Σφέτα είναι κι αυτή 14 χρονών, έχει μια μικρότερη αδελφή και ζει στη Μαριούπολη μαζί με τους γονείς της και τον παππού της. Όταν μεγαλώσει, θέλει να γίνει αρχιτέκτονας.

Η ιστορία της Μαρίας ξεκινάει στο 1919 όταν οι μεγάλες δυνάμεις παραδίδουν στην Ελλάδα την περιοχή της Σμύρνης μετά τη νίκη τους στον Α΄ Π.Π.. Η Μαρία γράφει στο ημερολόγιό της:

-έφτασαν οι ελληνικές δυνάμεις στο λιμάνι. Πήγαμε να τους υποδεχθούμε, γινόταν χαμός, μουσική, σημαίες, ήταν μια γιορτή. Η μαμά και ο μπαμπάς λένε ότι ήρθε επιτέλους η απελευθέρωση, ότι είμαστε κομμάτι επιτέλους της πατρίδας. Μάλιστα, μαζεύτηκαν όλοι οι γείτονες στην αυλή μας για δείπνο και μιλούσαν όλοι για τις μεγάλες νίκες των Ελλήνων. Οι μουσουλμάνοι όμως δεν φαίνεται να είναι πολύ χαρούμενοι. Όταν είπα στον Αχμέτ να έρθει κι αυτός μαζί μας στο λιμάνι για να δούμε τα στρατεύματα, δεν μου μίλησε καν, πήγε απευθείας σπίτι.

Η ιστορία της Σφέτα ξεκινάει το 2014 μετά τα γεγονότα της πλατείας Μαιντάν και την επίθεση στην Κριμαία. Γράφει κι αυτή:

-έχει περάσει σχεδόν ένας χρόνος από τη ρωσική εισβολή και τα πράγματα αρχίζουν επιτέλους να επιστρέφουν στην πραγματικότητα, επικρατεί ηρεμία...

Όλα αυτά όμως θα αλλάξουν μια μοιραία μέρα.

1922: ο πόλεμος άρχισε να χάνεται! Οι Τούρκοι είναι έξω από τη Σμύρνη, έχει ξεκινήσει φωτιά από την αρμένικη συνοικία, πρέπει να φύγουμε!

2022: Είναι ξημερώματα, με ξυπνάει ο μπαμπάς μου φωνάζοντας «πόλεμος». Οι σειρήνες άρχισαν να χτυπάνε, τρέξαμε στο καταφύγιο και περιμέναμε.

1922: Φτάσαμε στην προκουμαία χιλιάδες άνθρωποι είναι μαζί μας, φωνές, τσιρίδες, κραυγές, φοβάμαι...

2022: Τα αεροπλάνα περνάνε από πάνω και ρίχνουν βόμβες. Επικρατεί η αναταραχή, οι άνθρωποι τρέχουν να προλάβουν.

1922: Ήρθαν και μας πήραν κάτι πλοία λένε θα μας πάνε στην Ελλάδα. Το ταξίδι θα είναι μεγάλο και θα είμαστε στο κατάστρωμα για όλη τη διάρκειά του. Χιλιάδες κόσμος μαζί μας, επικρατεί σιγή, ο τρόμος και η κούραση έχουν αφήσει τους πάντες χωρίς μιλιά.

2022: ο μπαμπάς είπε ότι θα φύγουμε. Οι συνεχείς βομβαρδισμοί έχουν καταστρέψει τα πάντα. Πρέπει να γλιτώσουμε, έτσι θα πάρουμε το αμάξι και θα κατευθυνθούμε προς την Πολωνία. Το ταξίδι θα είναι μεγάλο.

1922: Φτάσαμε στη Θεσσαλονίκη... Δεν αντέχω άλλο! Δεν έχω φάει τίποτα μέρες τώρα. Όταν φτάσαμε μάς έλουσαν με κρύο νερό και μάς ξύρισαν. Τα μαλλιά μου ... τα μαλλιά μου... Μας έβαλαν να

περιμένουμε σε κάτι άθλια ξύλινα κτήρια και στοιβαζόμαστε ο ένας πάνω στον άλλον, σαν ζώα. Περιμένουμε να μάς τοποθετήσουν κάπου.

2022: η ουρά μέχρι τα σύνορα ήταν τεράστια. Μας πήρε μέρες να φτάσουμε. Στα σύνορα βρίσκονταν εθελοντές και απλοί άνθρωποι που ήθελαν να βοηθήσουν. Μας άφησαν να μπούμε στη χώρα, δεν ξέραμε όμως πού θα πάμε...

1922: Επιτέλους, μάς τοποθέτησαν και φύγαμε από την κόλαση αυτή. Τα πράγματα είναι λίγο καλύτερα, μοιραζόμαστε το ίδιο σπίτι με άλλες δύο οικογένειες. Άρχισα να πηγαίνω σχολείο. Ακόμα κι αν μιλώ τη γλώσσα και θεωρούμαι Έλληνας, όμως δεν με αποδέχονται οι ντόπιοι. Με αποκαλούν πρόσφυγα και με κοιτάνε λες και είμαι κατώτερο ον. Ντρέπομαι και φοβάμαι, μου λείπει η πατρίδα και το σπίτι μου...

2022: Βρήκαμε κάπου να μείνουμε, είναι επιτέλους ένα μικρό σπίτι και πρέπει να το μοιραζόμαστε αλλά είναι τουλάχιστον ασφαλές. Ο μπαμπάς άρχισε να ψάχνει δουλειά και σκέφτονται να με στείλουν σε κάποιο σχολείο. Αλλά δεν ξέρω αν είμαι έτοιμη, δεν μπορώ να συνεννοηθώ με κανέναν και όλοι με κοιτάνε με ένα περίεργο ύφος. Ντρέπομαι και φοβάμαι, μου λείπει η πατρίδα και το σπίτι.

Δύο διαφορετικά γεγονότα σε δύο διαφορετικούς αιώνες που έχουν τόσα κοινά. Το μέλλον και των δύο πρωταγωνιστών αβέβαιο και η νοσταλγία για το παρελθόν να τους κυριεύει. Η ειρήνη και η ελευθερία, δύο βασικά ανθρώπινα δικαιώματα και τα έχουν στερηθεί και η ελπίδα να είναι λιγότερη από ποτέ...

ΕΠΑΙΝΟΣ Γ΄

Βάλια Περιστερίδου (τμήμα Α2)

5/4/2022, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

Σήμερα η μέρα ήταν ωραία. Είναι Σάββατο, που σημαίνει ξεκούραση. Τα μαθήματα του σχολείου τα είχα κάνει την Παρασκευή για να έχω όλο το Σαββατοκύριακο ελεύθερο. Ο μπαμπάς γύρισε νωρίς από τη δουλειά και μας πήγε σε ένα εστιατόριο να φάμε και να γιορτάσουμε την αύξηση που πήρε. Χάρηκα πάρα πολύ όταν μας το είπε. Ένιωθα περήφανη γι' αυτόν καθώς ο κόπος και ο ιδρώτας που έριξε, φάνηκε και εκτιμήθηκε. Είναι επίσης και μια ανάσα για την οικογένεια. Τα οικονομικά μας πλέον δεν μας είναι αρκετά για να ζήσουμε μια άνετη ζωή και από τότε που άρχισε να σπουδάζει και η Άννα τα πράγματα χειροτέρεψαν. Μιλούσαμε σήμερα στο τηλέφωνο για πολλές ώρες. Μου εξήγησε κάποια πράγματα στη Χημεία και με ρώτησε τι κάνει η γιαγιά. Της είπα ότι η εγχείρηση που έκανε, πήγε καλά αν και αυτό δεν είναι αλήθεια. Τη γιαγιά την κρατήσανε στο νοσοκομείο αλλά εγώ δεν μπορούσα να της το πω. Θα την άγχωνα. Τώρα που είναι μακριά μας έχει άλλα πράγματα που πρέπει να σκέφτεται, όπως το γεγονός ότι πρέπει να στηρίξει ένα σπίτι μόνη της. Η μαμά το βράδυ μας έκανε κρέπες να φάμε. Πρέπει να έφαγα πολλές γιατί τώρα είναι δύο το βράδυ και δεν μπορώ να κοιμηθώ. Ας μην έχω παράπονα, όμως, σήμερα η μέρα ήταν ωραία.

10/4/2022, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

Σήμερα η μέρα ήταν περίεργη. Είπαν στις ειδήσεις ότι μετεωρίτες έχουν βγει εκτός ελέγχου στο διάστημα και ότι μετεωρολόγοι ψάχνουν να δουν αν θα είναι επικίνδυνοι για την Γη. Πολλά κανάλια έβγαλαν έκτακτα δελτία. Ο μπαμπάς μου είπε να μην ανησυχώ και ότι όλα αυτά τα λένε απλώς για να τρομάξουν τον

κόσμο και να έχουν αυτοί τηλεθέαση. Αν και δεν έχω καλό προαίσθημα για όλη αυτήν την ιστορία, εμπιστεύτηκα τον μπαμπά μου και τα λόγια του. Το βλέμμα της μητέρας μου όμως με προβλημάτισε. Το πρόσωπό της είχε ζωγραφιστεί με άγχος. Όταν την είδε ο μπαμπάς μου, την φίλησε στο μέτωπο και της ψιθύρισε κάτι στο αυτί. Αυτή έγνεψε καταφατικά και κλείστηκε στην κρεβατοκάμαρά της. Δεν την έχω δει καθόλου. Δεν ήρθε να με καληνυχτήσει όπως κάνει κάθε βράδυ. Μπορώ να πω ότι φοβάμαι λίγο. Όταν πήρα την Άννα στο τηλέφωνο για να την ρωτήσω αν έχει ακούσει κάτι, δεν απάντησε στο τηλέφωνο. Σκέφτηκα να την ξαναπάρω αλλά είπα ότι μπορεί να είχε βγει βόλτα με τους φίλους της και καλύτερα να μην την ενοχλήσω. Τώρα είμαι έτοιμη να κοιμηθώ αλλά δεν μπορώ να σταματήσω να σκέφτομαι αυτό που είπαν στις ειδήσεις. Τι θα γίνει άμα οι μετεωρίτες πέσουν στη Γη; Θα πάμε σε καταφύγιο; Η Άννα τι θα κάνει; Σήμερα η μέρα ήταν περίεργη.

20/4/22, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

Σήμερα η μέρα ήταν χάλια. Ήρθε γράμμα από τον στρατό στο σπίτι μας. Έπαιρναν τον πατέρα μου. Από ότι φαίνεται το θέμα με τους μετεωρίτες ήταν σοβαρό. Είπαν στις ειδήσεις ότι τουλάχιστον οι μισοί από αυτούς που υπάρχουν στο διάστημα θα έπεφταν σε διάφορα μέρη του κόσμου. Ο μπαμπάς μου πρέπει να φύγει αύριο. Τώρα καθόμαστε στο κρεβάτι των γονιών μου και φτιάχνουμε τα πράγματά του. Με ρώτησε τι γράφω. Του είπα ότι κάνω μαθήματα. Υπάρχει ήδη πολλή ένταση μέσα στο σπίτι, δεν γίνεται να τους φορτώσω και με τα δικά μου προβλήματα. Δεν μπορώ. Η μαμά μου κλαίει. Δεν μου αρέσει να την βλέπω να πονάει. Πήρα τηλέφωνο την αδερφή μου να της πω τι έγινε. Ένιωσα τέτοια χαρά όταν απάντησε, είχα να της μιλήσω δέκα μέρες. Άρχισε να κλαίει και να μου λέει ότι θα έρθει. Της είπα ότι δεν πρέπει να κάνει τόσο

δρόμο. Ούτως ή άλλως δεν θα μπορούσε να αλλάξει κάτι. Τώρα ξαπλώνω στο κρεβάτι μου, καθώς είδα ότι οι γονείς μου ήθελαν λίγο προσωπικό χώρο για να συζητήσουν θέματα «μεγάλων». Σήμερα η μέρα ήταν χάλια.

22/4/2022, Θεσσαλονίκη, Ελλάδα

Σήμερα η μέρα ήταν επώδυνη. Με ξύπνησε η μητέρα μου μέσα στην νύχτα λέγοντάς μου ότι πρέπει να φύγουμε. Δεν απαντούσε στις ερωτήσεις που έκανα. Το μόνο που μου έλεγε ήταν ότι δεν είχαμε χρόνο. Όταν πήγα να πάρω την τσάντα έκτακτης ανάγκης που είχα φτιάξει πριν ένα χρόνο, μου είπε ότι δεν έχουμε χρόνο και με τράβηξε προς την πόρτα. Έξω ήταν κόσμος, Πολύς κόσμος. Όλοι φαινόταν αγχωμένοι. Κάποιοι έκλαιγαν. Η μητέρα μου είπε ότι όλα θα πάνε ... Δεν πρόλαβε να τελειώσει την πρότασή της. Ένας μετεωρίτης έπεσε δίπλα μας. Με προστάτευσε με το σώμα της. Δεν τα κατάφερε. Το μόνο που θυμάμαι είναι την αστυνομία να με παίρνει από το σώμα της. Δεν άκουγα τίποτα. Δεν έβλεπα τίποτα. Τότε μου ήρθε η πραγματικότητα. Τότε κατάλαβα τι γίνεται. Η Γη καταστρέφεται. Μετεωρίτες πέφτουν στον κόσμο και δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα. Και εγώ εκείνη τη στιγμή έχασα τα πάντα. Τον μπαμπά μου. Τη μαμά μου. Την αδερφή μου. Λιποθύμησα. Τώρα είμαι σε ένα κρεβάτι στο καταφύγιο. Δεν ξέρω πώς έφτασα εδώ και ούτε με νοιάζει. Το μόνο που σκέφτομαι είναι η οικογένειά μου. Είμαι μόνη. Βοήθεια. Φοβάμαι. Είμαι μόνη. Σήμερα η μέρα ήταν επώδυνη.

25/4/2022, μέρος άγνωστο

Σήμερα η μέρα ήταν απρόβλεπτη. Το μεσημέρι ήρθε ο στρατός στο καταφύγιο. Μας είπαν ότι η περιοχή ήταν επικίνδυνη και ότι έπρεπε να φύγουμε όσο πιο γρήγορα γίνεται. Δεν απαντάνε στις ερωτήσεις μας. Μας φόρτωσαν όλους σε ένα παλιό λεωφορείο και

φύγαμε. Η διαδρομή δεν κράτησε πολύ. Ένας μετεωρίτης έσκασε μπροστά στο λεωφορείο. Μόνο εγώ επέζησα. Είμαι ΜΟΝΗ. Το μόνο που βλέπω είναι το ρυάκι μπροστά από τη σπηλιά στην οποία βρήκα καταφύγιο. Κάνει κρύο. Δεν θα αντέξω για πολύ ακόμα. ΕΙΜΑΙ ΜΟΝΗ. Ακούω περίεργους ήχους. Δεν ξέρω αν είναι ζώα, κάτι επικίνδυνο ή αν είμαι εγώ που τρελάθηκα. Δεν έχω τροφή ούτε νερό. Δεν θα επιβιώσω. Είμαι μόνη. Σήμερα η μέρα ήταν απρόβλεπτη.

Ημερομηνία άγνωστη, μέρος άγνωστο

Σήμερα η μέρα ήταν ωραία. Δεν θα χρειαστεί να πονέσω άλλο. Δεν θα χρειαστεί να κλάψω άλλο. Οι πληγές στο σώμα μου θα κλείσουν. Το μυαλό μου θα ησυχάσει. Οι φωνές στο κεφάλι μου θα πάψουν. Είμαι χαρούμενη. Θα τους δω. Θα δω την οικογένειά μου. Θα είμαι και πάλι κοντά τους. Δεν θα είμαι μόνη. Προχωράω κάπου στην άκρη. Κάποτε είχα υποφοβία. Τώρα το μόνο που θέλω είναι να πέσω. Να τους δω. Να είμαι μαζί τους. Παλιά τέτοιες σκέψεις θα με τρόμαζαν. Τώρα δεν με τρομάζουν. Γιατί δεν θα είμαι μόνη. Απολαμβάνω τον κρύο αέρα. Όλα γύρω καταστράφηκαν. Δεν έχει νόημα να κάτσω άλλο εδώ. Έχασα τα πάντα. Τώρα πάω να τους βρω. Να είμαι μαζί τους. Δεν θα είμαι μόνη. Δεν φοβάμαι. Αν κάποιος ποτέ βρει αυτό το ημερολόγιο, θέλω να ξέρει ότι είμαι καλά. Θέλω να ξέρει ότι δεν φοβάμαι πια γιατί θα τους δω.

Σήμερα η μέρα ήταν ωραία.

Τάσσα Μπιτσάνη Πέτρου, *Αναμονή*, Ακρυλικό